

[Bjerring.]

pression i hele vort Erhvervsliv har selvfølgelig ogsaa sat sig sine Spor indenfor Statsbanerne, og denne sørgelige Kendsgerning har nødvendiggjort en Regulering af Personalestyrken, idet det jo ikke vilde være foreneligt med en økonomisk Administration af Statsbanerne at have mere Personale end strengt paakrævet for at bestride det fornødne Arbejde. Udgangspunktet for det foreliggende Forslag er altsaa dette, at Trafikken har været stærkt nedadgaaende. Det havde jo været noget andet, hvis denne Besparelse var fremkommet paa den Maade, at man havde forringet Tjenestetidsreglerne, at man havde forringet Arbejdsvilkaarene for de ved Statsbanerne ansatte og derved opnaaet en Besparelse. Men dette er absolut ikke Tilfældet. Anledningen til dette Forslag er tværtimod et Forhold, som Statsbanernes Administration ikke har været Herre over.

Der er i de sidste Par Aar foretaget store Indskrænkninger i Personalet, og dette er i første Række gaaet ud over Hjælpearbejdere, ud over Ekstrapersonalet. Paa dette Omraade er der ikke mere at gøre, det fremgaar ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, og der maa derfor skaffes en ekstraordinær Afgang indenfor de fast ansatte. Man har fra Statsbanernes Side foretaget nogle Beregninger, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvoraf det fremgaar, hvor stort et overtalligt Personale der for Øjeblikket befinder sig ved Statsbanerne, og man er kommet til det Resultat, at den overtallige Styrke andrager ca. 1 040 Mand. Spørgsmaalet er da, om det ud fra et driftsøkonomisk Synspunkt er forsvarligt Aar ud i Fremtiden at fortsætte med en saa stor overtallig Styrke.

Den højterede Trafikminister og Statsbanernes Generaldirektør har været enige om, at dette var uforsvarligt, og jeg er ogsaa af den Opfattelse, at de samme Synspunkter næres her inde paa Rigsdagen. Der er desværre efter dette ikke andet at gøre end at gaa til en Afskedigelse af det fast ansatte Personale, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg finder dette beklageligt. Det havde selvfølgelig været betydeligt bedre, om Trafikken havde været i fortsat Stigning, og man kunde antage Personale i Stedet for at afskedige det. Men saaledes er Forholdene desværre ikke. Krisen har ogsaa kastet sine Skygger ind over Statsbanernes hele Økonomi. Vi maa forsone os med den triste Kendsgerning, at Trafikken er nedadgaaende, og indrette os derefter.

Hvis man mener det uforsvarligt fortsat at køre med et stort overtalligt Personale, er der to Veje at gaa, enten at afskedige dem, der er 65 Aar og derover og har Udsigt til en god Pension, eller at afskedige de unge ansatte. Man er tidligere gaaet den Vej, at man har afskediget de yngste og kastet dem ud i Arbejdsløsheden, men man har ikke fra Regeringens Side ment, at denne Vej var den rette. Man maatte tage de ældre, som havde Adgang til at faa en god Pension.

Man har søgt at faa Ordningen gennemført ad Frivillighedens Vej; henstillet til dem, der var 65 Aar og derover, frivilligt at søge deres Afsked, ligesom man ogsaa gennem Organisationerne har søgt at faa Tilslutning til at løse Spørgsmaalet. Ad Frivillighedens Vej har det dog ikke kunnet lade sig gøre, idet kun $\frac{1}{3}$ af dem, der har været Tale om, har følt sig foranlediget til at efterkomme Anmodningen om at søge Afsked frivilligt.

Efter den nugældende Lønningslov kunde Afskedigelserne være sket rent administrativt; men man har foretrukket at løse Spørgsmaalet ved en midlertidig Nedsættelse af Aldersgrænsen fra 70 til 65 Aar for Tiden indtil Udgangen af 1935. I Bemærkningerne til Lovforslaget findes en Opgørelse over det Antal fast ansatte Tjenestemænd, der er født i Aarene 1863—70. Der findes herefter 1 007 ansatte, der er født i dette Tidsrum. Af disse er 374 født i Aarene 1863—67 og skal ifølge Lovforslaget søge Afsked senest med Udgangen af 1932; af disse 374 har kun ca. 120 frivilligt søgt Afsked.

Besparelserne findes omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Man har fra visse Sider, fra Modstanderne af det foreliggende Lovforslag, villet reducere Besparelserne til det rene Ingenting. Dette er fuldstændig ved Siden af, i hvert Tilfælde for saa vidt angaar Bundklasserne, hvor de afskedigede ikke skal erstattes med andre. Her vil Ændringen betyde en Besparelse paa mindst $\frac{1}{3}$ af de afgaaendes Lønninger, idet man ogsaa maa tage andre Ting i Betragtning, nemlig Sygdom og Orlov, og det dog er selvsagt, at Sygdom falder stærkere i de ældre Aldersklasser end i de yngre. Der vil altsaa opnaas betydelige Besparelser ved Forslaget, selv om det er umuligt paa Grund af de særegne Forhold, der eksisterer ved Statsbanerne, at opgive dette nøjagtigt.

Naar man skal nævne et Eksempel paa, hvor lille Besparelsen er, tager man en ansat fra de højere Lønningsklasser. Det er ganske givet, at i de højere Lønningsklasser, hvor der kommer Forfremmelse til